

*„A mennyek országa, a mi üdvösségünk
Isten ajándéka nekünk,
olyan ajándék, amely felülmúlja szívünk minden gondolatát
és minden erőnket,
a mennyek országa új emberré teremt bennünket,
és mégis, a mi üdvösségünk feladat is,
amelyet Isten reánk ruházott, hogy törekedjünk érte,
hogy amit el nem érhetünk, mégis fussunk utána,
amit ki nem érdemelhetünk, mégis fáradjunk érte,
fáradjunk minden erőnkkel, odaadjuk érte mindenünket,
és egész szívvel, minden erővel akarjunk üdvözülni.
Isten üdvözít, és üdvösségünk művébe,
a kegyelembe bevon bennünket,
hogy mi, akik az Ő tettét kiegészíteni nem volnánk képesek,
és akinek tette nem is igényli,
hogy többé tegyük a mi igyekezetünk által azt,
mégis Isten helyet ad nekünk az üdvösségünkben,
az üdvözítésünkben.”*

Évközi 17. vasárnap

1 Kir 3,5.7-12

Róm 8,28-30

Mt 13,44-52

A mennyek országa olyan, mint a földbe rejtett kincs.

Amikor valaki megtalálta, elment, eladta mindenét, és megvásárolta azt.

És olyan a mennyek országa, mint az igazgyöngy, amelyet keresett a kereskedő, és mikor megtalálta, eladta mindenét amilye volt, és megvásárolta azt.

Ilyen a mennyek országa?

Ilyen az üdvösség?

Valóban ilyen?

Nem olyan inkább, hogy Isten műve az?

Nem olyan inkább, hogy minden kegyelem?

Kegyelemből, ingyenesen, ajándékként üdvözít bennünket Isten,

és olyan művet művel velünk az üdvösségben, amire emberi erő képtelen?

Nem olyan a mennyek országa, a mi üdvösségünk,

hogy Isten eleve elhatározta szabad döntéssel, hogy üdvözít bennünket,

hogy reánk adja Egyszülött Fiának képét, mint a mi üdvösségünk öltözetét,

és ebben a ruhában meghíván bennünket bevezet a lakomára?

Nem ilyen a mennyek országa?

Nem olyan, hogy Isten műveli velünk?

Az Ő csodája?

Ilyen – valóban!

Isten a mi üdvösségünket ajándékkul adja nekünk.

És a mi üdvösségünk olyan, fölemelkedésünk az égbe,

hogy hasonlók legyünk hozzá, az Ő színében éljünk,

hogy magunkra öltjük az Ő Egyszülött Fiának képét.

Az üdvösségünk olyan, hogy erre emberi erő elérni képtelen.

És mégis, a mennyek országa olyan is, mint az a kincs,

amit valaki megtalált a szántóföldben, és eladta mindenét, amilye volt.

A mennyek országa olyan is, hogy megvásárolja azt az ember.

Megkeresi, keresi, és megtalálja,

és amikor megtalálta, odaadja mindenét érte,

és minden erővel törekszik, hogy megszerezze,

és meg is szerzi azt, megvásárolja az igazgyöngyöt.

A mennyek országa, a mi üdvösségünk Isten ajándéka nekünk,

olyan ajándék, amely felülmúlja szívünk minden gondolatát, és minden erőnket,

a mennyek országa új emberré teremt bennünket,

és mégis, a mi üdvösségünk feladat is, amelyet Isten reánk ruházott,

hogy törekedjünk érte,

hogy amit el nem érhetünk, mégis fussunk utána,

amit ki nem érdemelhetünk, mégis fáradjunk érte,

*fáradjunk minden erőnkkel, odaadjuk érte mindenünket,
és egész szívvel, minden erővel akarjunk üdvözülni.
Isten üdvözít, és üdvösségünk művébe, a kegyelembe bevon bennünket,
hogy mi, akik az Ő tettét kiegészíteni nem volnánk képesek,
és akinek tette nem is igényli, hogy többé tegyük a mi igyekezetünk által azt,
mégis Isten helyet ad nekünk az üdvösségünkben, az üdvözítésünkben.*

Reánk bízva, feladatul adja nekünk,
olyanná teszi az üdvösséget,
olyan a mennyek országa,
mint a földbe rejtett kincs, amelyet valaki megtalál.
És amikor megtaláltuk azt, amikor tudjuk az üdvösségünket,
csillog előttünk az örök élet, akkor eladjuk érte mindenünket,
akkor megfeszítjük minden erőnket, a keveset, de mindet,
hogy megvásároljuk azt, hogy följérjünk az égbe,
hogy odalépjunk az Isten színe elébe,
odalépünk mi, akik képtelenek lennénk fölmenni azon a Létrán,
amelynek csúcsán az Isten vár bennünket.

Mi, akik méltatlanok volnánk odaállni a Trónhoz, az Isten ragyogásába,
az Ő szentségének tündöklésében lenni,
mégis félelemtelen szívvel bemegyünk a nekünk kinyitott ajtón,
és a hívó szót, a bennünket bátorítót követve
megyünk az üdvösségünk titokzatos ünnepére.

Megyünk, valóban megyünk, valóban cselekszünk, valóban igyekezünk.
Mert a mennyek országa olyan, olyan is, mint az igazgyöngy,
amit keresett a kereskedő, és amikor megtalálta, mindenét odaadta érte,
és megvásárolta azt.

Amikor ezt az igazságot szemléljük, a mi üdvösségünket,
mint Isten művét velünk, mint kegyelmet,
és a mi üdvösségünket, amiben, az Isten művében mégis van helyünk,
van szerepünk nekünk,
feladatként adja Isten oda, hogy megtegyük,
akkor azt is érezzük: mennyire képtelenek vagyunk erre, mennyire kevesek.
Úgy érezzük magunkat, ahogyan Salamon király érezhette,
érezte, hogy ifjú gyermekként reá nehezedik egy megszámlálhatatlan nagy nép
kormányzásának terhe, hogy igazságot tegyen, hogy vezesse,
és ekkor Salamon éber szívért könnyörgött Istenhez.

Azért a tettért, azért a feladatért, amit Isten ránk bízott, könnyörögünk mi is,
hogy adja meg nekünk Isten azt a hitet, amivel hihessünk,
adja meg azt a reményt, amivel Őbelé kapaszkodjunk, és mehessünk feléje,
adjon erőt a mi kifícamodott térdeinknek,
adjon Ő világosságot a mi vak szemünknek, hogy lássunk,
mert kell látnunk az üdvösséget, mert kell futnunk feléje.
Adjon lábakat tehát, adjon életet nekünk és tetteket a mi életünknek,
amiket megtegyünk, adjon nekünk szeretetet,

olyan szeretetet, amit odavihessünk az izzó Szeretet tüzébe,
és az Isten kezébe telessük, és ne hamvadjon el ebben az emésztő Lángban,
mert igaz legyen, igazgyöngy, adja meg nekünk, amit ránk bízott Isten,
adja meg nekünk a mi üdvösséges életünket,
az üdvösséges hitünket és reményünket,
az üdvösséges szeretetünket, jótetteinket,
ezért könyörögjünk tehát, amint Salamon király tette,
és Isten megadja nekünk a kegyelem felett azt a kegyelmet is,
hogy hűségesek legyünk.

Isten megadja nekünk, ajándékul adja az ajándék felett,
az ajándékul adott üdvösség felett azt a feladatot is,
amit ránk bízott, hogy teljesítsünk.

És akkor megyünk Őfeléje, az Ő kezétől hordozottan,
kőbe nem ütjük lábunkat és nem esünk el ezen az ösvényen,
akkor, amire képtelen az ember szíve,
mégis képessé lesz az Ő kegyelem felett nekünk adott kegyelmével,
akkor ott leszünk az Isten művében, és úgy mehetünk elébe,
hogy mindent Őneki köszönhetünk meg,
az üdvösséget, ami az Ő műve, és a mi életünket is,
azt, hogy kerestük és meg is találtuk az üdvösséget,
azt, hogy meg is vásároltuk azt, Őneki köszönhetjük meg az életünket is,
amit ránk bízott, a megérkezésünket,
és a koronát, amit felénk nyújtott, az örök életet.

Ámen.

2020. július 26.

Takács Gyula plébános atya